

Rudolf Dellingeri operett "Don Cesar"

1911

Tenter.

"Don Cesar", Rudolf Dellingeri operett, ei ole ilmselst mitte nii mõnede toode, nagu juba vait "Estonia" eelise etenduse järele osustada mõidaks. Tänuab aga rohkel määral osse niuguste abindude tarvitamist, mis "Estonia" näitelektoma liikmetele läbigei kuigi tähtsal mõddul omased pole. "Don Cesari" tagajärjeriaks etendamiseks läheb peale tavaliste näitelavaliste nõuete kõige pealt nimelt mõjuduse tõhtsust (egprejioni) kunstimõddulise mates kaulustes ettekannetes, nagu juba näitufets Don Cesari, iđerantis aga tuninga oka sšaldawad, ja kunstimeest, maitset tarwis. "Mõjuduse tõhtsust?" — mõidaks walt pahameelse imestufega küsida — "las siis eila näitufets ministri ja archiwari duetti ettelanne, mis oma "tõhtsuse" poolest arwama sundis, nagu oleksiwad aima poolkardid pealt kuulamas, weel küllalt mõjuw ei olnud?" Ei, ma mõtlen siin kunstimõddelisi jõuimet, mitte aga juba mõnebele ilgehalsanud sarjumiselaudi, mis oma meeliku jõuga pea igal operettietendusel paroderib ja osse:ohesiele näitelawalistele illesannetele risti wastu läib — maitset toorestab, sellest hoopis weel rääkimata, et teiste sellis laulmise lorrud ja jõuline tajakal. tabast ja topist nihtub. Igal ajal on oma piir — nagu juba wama Horatius juba teadits tõendada — ja liiadustel, ja kui piirist ni laugele mindasse, nagu hr. Rurmin eila wahilõdanti ofas, siis ei

ja juba enam matsekumiks nimetada. Raha, kui läheb wana illesannetele arwamine meile teatrile edaspidi kasti malsw-
 sele jääks!... Teiegi kätt jalle ilmutas
 ellane ettekannet iđerantis rohkel mõddul
 wõdwa laadi, mida osse teed kunsti jõu-
 lise wõimetuse arwesse tuleb panna. Iđer-
 drants allataw oli juba mõnede wõimust nimett
 n. Jakobsoni etteastetel kuulda, kelle lohta
 ja ta kufelise hädakoolituse põhjal lootust
 wõis olla oletada, et ta Buehlo Estubero
 ofas mõhuga tegelafona ette peats wõima
 astuda. Ruid — hädle jõud jai kuulda-
 wale tulemata, sšogawandaw koolitus m-
 jule pädsemata, iđerantis jeronades "Ista
 alla, wadonna Iheresa...". Ima "Pal-
 we" ja lõu-etteaste juba enam suutis ra-
 huldada. Et wõis ja itelwa, et meiu Ja-
 kobsoni hädle koolitus wõimust, et al-
 mised wõimustid lafemad kesi dike head ai-
 mata, aga ta on teisel sšiti arwenud kui
 operett laad juba tarwikab, — ta ei ole
 koloraturiline, waid landelaadiline, — ja
 sellest see mõhujõu teiefti. Soowita-
 wat mõju ei suutnud loatades ja Donna
 Uraca (pr. Rurmin) pikem kaul ta
 wõimude kama tarbelohake wõimuga wõimal
 aratada. Sanhuliseft jätuwad weel hr
 Blandril tuninga ja hr. Sallit Don Ce-
 sari ofas suureft joost kahwatud mõhujäl-
 jed järele. Ibeste kuelit: ossefti kull k-
 yub "Estonias" wõimude näitelogelaste
 hädleste: hr. Blandril on see juba pite-
 mat eega illesannes, waid ahoardab ja
 hr. Sallit sellele koolile sattuda: nagu wa-
 hel waremalt, kuuldas ta eila wõimase häd-
 les rohket kaitmat.

Mis hr. Reermannise prutab, kes eila
 wõimse lohtuniku ofas laulma oli pandud,
 siis peab tähendama, et tal wõimuline
 tõrw wõimud.

Päbistiku dike hea õnuega wõimwad
 eila ainult pr. Will-Olal (Maritana) ja
 hr. Pinna (archiwar) oma ofad läbi.

Wõimoleu istimiseft aialastwad koorid
 tarbelohaselt lausa, Ima orlestrit, nimelt
 puhtwõimdelist — toode ihsšapärastil filmas
 pidades — paiguti hoolikamat wõimuga-
 puhtust loota oletis tahtnud.

Dr. Sallitule annetati suur kimp illesid.
 Osawõimune oli elaw. W.

"Päewaleht" № 228, nel-
 japäewal, 6. oktobril 1911